

Ova djela-artefakti rezultat su fluktuacije različitih društveno-političkih procesa, njihova prezentacija, reinterpretacija i dramtizacija naš su revizionistički odnos prema prošlosti, stav prema sadašnjosti i projekcija budućnosti.

Sve to, bez posebne intencije i političke konotacije, navodi nas ka definisanju mogućeg identiteta – postjugoslovenskog, kao odrednice za umjetničke prakse u zajedničkom, specifičnom kulturalnom prostoru. Značajno je pomenuti kontekst u kom je nastajala jugoslovenska umjetnost, kao i to da su prve ideje o jugoslovenstvu koincidirale sa pojavom ideje o sintezi jugoslovenske likovne umjetnosti. Likovna umjetnost i spomenička arhitektura izgradile su kulturni identitet Jugoslavije, čija se umjetnička teorija i praksa kretala u okvirima globalnih modernističkih trendova. Upravo te liberalne umjetničke prakse u SFRJ i njihova heterogenost korpus su našeg kolektivnog nasleđa, predložak za razvoj savremene umjetnosti.

Nasljeđe jugoslovenske umjetnosti susrećemo u seriji digitalnih „O” rgazama Jane Jakimovske kao reminiscencija na Vizuelni orgazam (1981) Vlaste Delimar, elementi jugoslovenske korporalne umjetnosti i politike tijela u opusu Marine Marković. Petar Delijević instalacijom HUM-US, izvedenom za ovu priliku, dovodi u korelaciju pojam zemlje kao materije i politički pojam zemlje – teritorije, referišući na negativnu političku recepciju teritorija nekadašnjih šest socijalističkih republika SFRJ. Heterogeno nasljeđe prepoznaćemo u opusu Selmana Trtovca, koji eksperimentalnim artistističkim operacijama ima intenciju da dekonstruiše duh umjetnosti, ispita mentalni automatizam umjetnika.

Klasični ikonografski postulati i antička narativnost čitljivi su u reljefima Nikole Radonjića i kompozicijama Veljka Valjarevića, dok Momir Bulović i Ivan Milenković dokumentaristički bilježe likove i situacije današnjice, koje projekcija liberalnog kapitalizma obesmišljiva i banalizuje, pozicionirajući recipijente kao „puste dvorane u kojima pokliči Don Kihota izazivaju spdnju, u kojima plač Faustov tjera na zijevanje...”

Teodora Nikčević se bavi identitetom kao organizacijom emocionalnih i kognitivnih karakteristika individue, rekonstruišući porodični ambijent i sjećanja u kojima je odrastala. Instalacija je u stvari revizionistička intervencija Nikčevićeve na polju porodične memorije, sa namjerom pozicioniranja fenomena sjećanja kao konstituenta individualnog integriteta.

Without any particular intention and political all this leads us to the definition of a possible post-Yugoslav identity, as a determinant of a common, specific cultural space. It is important to consider the context and origin of Yugoslav art, as well as the first ideas about Yugoslavism coincided with the idea about the synthesis of Yugoslav fine monumental architecture used to create the Yugoslavia, whose artistic theory and practice were within the framework of global modernist trends. The practices of liberal arts in the SFRY and the represent the corpus of our collective heritage and the development of contemporary art.

Yugoslav art heritage is visible in Jana Jakimovska's digital "O" rgazms, which serve as a reminiscence of the orgasm (1981) by Vlasta Delimar, the collection of Marina Marković offers the insight into Yugoslav body politics where the artist uses body as a material. Petar Delijević establishes the correlation between the land as material on the one hand, and the idea of territory, or the state on the other, reflecting the negative political reception of the territory of the former six socialist republics of the SFRY. The heterogeneous heritage in the collection of Selman Trtovac who, by means of experimental actions, has the intention of deconstructing the spirit of the mental automatism.

Classical iconographic postulates and a narrative can be recognized in Nikola Radonjić's relief compositions, while Momir Bulović and Ivan Milenković in a manner similar to a documentary, present the situations, banalized and ridiculed by the ideology of liberal capitalism, positioning thus the recipients in desolate halls where the battle cries of the revolution are mockery, where the tears of Faust make the space. Teodora Nikčević treats identity as an organization of emotional and cognitive characteristics of an individual, reconstructing the family environment and memory of her formative period. The installation is an intervention by Nikčević in the field of contemporary art with the intention of identifying the phenomenon as a constituent of individual integrity. Plato's allegory of the cave, a symbolic representation of a humanoid trapped by material/physical